

На північ кваплячись в негоду
Із теплих і чужих країн,
Тобі, Казбек, сторожче сходу,
Мандрівник, я приніс уклін.

Чалмою білою з праднини
Похмурий вид повито твій,
І гомін гордої людини
Твій не порушить супокій.

Та серця тихого моління
Ці скелі хай би віднесли
В твоє надзорне володіння,
До трону вічного Али.

Молю, хай зійде тінь під скелі
В палючий діл, де шлях курить,
Щоб я у кам'яній пустелі
Ополучні міг відпочити.

Молю, щоб буря не здогнала,
У бойове б'ючи вбрания,
В щілині темного Дар'яла
Без сил мене й мого коня.

Та є іще одне бажання!
Як висловить його мені!
Що, як мене від дня вигнання
Забуто в рідній стороні?

Чи й досі там мене чекають?
Чи давній стріну я привіт?
Чи друзі і брати впізнають
Страждальця після довгих літ?

А чи поміж могил холодних
Я наступлю на рідний прах
Тих добрих, чулих, благородних,
З якими в юніх зnavсь літах?

О, коли так! Нехай загину,-
Казбек, засип мене мерщій
І без жалю під хуртовину
Мій прах в ущелині розвій!

Перекладач: Л. С. Первомайський